

120 éve született Sipos Domokos

Sipos Domokos

(1892 — 1927)

Pünkösöd

Szívem, te szegény, bús madár!
Ne kérdezd, hogy hol késnek
A kettős tüzes nyelvek.
Hiába zokogsz,
Poshadt lelkekkel csudák nem
történnék!
Azért én mégis kiengedlek.
Repülj szívem!
Nem baj, ha bukdácsolsz
S kegyetlenül véresre tépnek.
Vergődésed a biztos üzenet,
Hogy indul már sebes szél zúgása,
Isten markából felröppen
S felénk szárnyal a megváltás fehér galambja!

Székely-Benczédi Endre

Esernyős kesergő

(Lírasírató)

Kedvesem képes
egyetlen esernyővel
megölni a lírát.

Napsütésben
árnyékba borítja
vele az arcát,
és kirekeszt.

Borús időben kedvesebb
az esernyő nyele,
mint az én kezem.

Záporban hárman
rohanunk fedél alá:
az esernyő, én,
és a kedvesem.

Villámláskor
szentélyé válik a szeme,
de nincs időm
imádni őt.

Esernyője pontosan
akkor koppan a betonon,
amikor mennydörög.

Barátom, ez egy itthoni vers

Tudod, hogy itthon korábban sötétedik,
és korábban mélyülnek arcunkon az árkok.
Sokszor van úgy, hogy tíz körömmel is
beléjük vájunk, ha feneketlenné válik
az álmunk...

Tudod, hogy pontosan akkor fakad
vetéseinkre hajnal, amikor magadra húzod
a takarót, s amíg te alszol, mi imádkozunk.
Nem tebenned bízunk, de várunk, ha
szentté válik asztalunkon a falat...

Tudod, hogy nem Korondról megugrott
korong a Hold. Képén nem itthoni agyag
a folt, de ráriadsz, ha szól a telefon,
s nyugtalanná válik az éjszakád...

Tudhatod, hogy nagyapád sírköve
utánad indult, de a patakmedernél
nem jutott tovább. Nyomod veszett a
zúgón, ahol a víz kőről kőre hág...

P. Buzogány Árpád

Napba néző

Nagy testű, sűrűn doboló cseppek frissítették a zöld, sárga, kék és piros árnyalatait, lomha bogarak kapaszkodtak a fűszálakra, könnyelmű lepkék hancúroztak a virágok fölött. Sietős madárfütty hírelte a madarak röptét, vibráló, szaggatott füttyintések, felmeredő végű melódiák, untig ismételt, magasba dobott dalamok. Zizzent, suhogott a fűtömeg széltenyér simításai alatt, ágak bólogattak a semmibe. Friss, édeskés földszagot hordott a szél, végiglengette a völgyeken, összekavarta földre hajló, nehéz virágillattal. Lustuló meleg tapadt mindenhez, puha, apró hangok álmosodtak fülünkben. Mókusfároknyi volt még a nyár, égnék feszülő dárdarengeteg a vetés és az ösvények se koptak még tisztára. A fák és dombok fölött kék semmibe veszett minden kavargó illat, apró zörgés, óvatos neszezés, becéző langyosság. Csak a hangyákat útnak indító, levelet vastagító, madarak csőrét fényesítő rengeteg fény, ez bővölte a napra bámuló világot, hitegette a vigyázó szemeket... Szembenézni vele, hogy csak a csillogást érezzük, fölémagasodni a fáknak, domboknak, észre se venni, ha szöcske pattan, fecske villan, szajkó rikolt. Lábunkkal belenőni a földbe, biztosan állni, keményen támaszkodni, szédülés nélkül szembemagasodni az érkező fénnel, egészen beleveszni a ragyogásba, hogy már melegét is csak szemünkben érezzük. Pírulás nélkül, lassan bámulva, egyedül. Ez az igazi napba nézés! Csak nézni és semmit se látni a gyűlő fehérségen kívül, figyelni, hogy közeledünk-e még feléje, szárnyára vesz-e a vágycsozás vagy már lebegünk önmagunk fölött — suhanás, szárnyrebbenés se kellett, mert mindig itt volt a lelkünk, ebben a sűrű fehérségben, a nappal szemben...

Molnos Zoltán: Táj
